

Halottak napja, Mindenszentek

Emlékezés a száz éves évfordulón 1914 – 2014

Halottak napján emlékezzünk meg száz éve az I. Világháborúban a Történelmi Magyarország hadseregéből mintegy 660 ezer odaveszett katonánkról! Legtöbbjük idegen földön harcolt és idegen fölben is nyugszik. Megközelítően félmillió család gyászolta a családfőjét, gyermekét vagy mindkettőt. Falunkból is több mint másfélszáz javakorabeli férfit hiába vártak annak idején haza. Nyugodjanak valamennyien békében: Jézus- Mária szent nevében.

Javorca-i, Szentlélek kápolna oltárképe

Halottak napja

A halottak napi megemlékezés nem igazán illik bele haladó szellemű világunkba. Olyan időben, melyet a felgyorsult életritmus és a tökéletességre való törekvés jellemez, sokan illetlennek tartják a halálról beszélni.

Az Egyház nem osztja ezt a véleményt, mert a halottak napja emlékeztetünkbe idézi azt a keresztény örömhírt, hogy a halál után az örök élet részesei leszünk.

Igazat kell adnunk a görög államférfinak, Periklésznek, amikor azt mondta: „Egy népet aszerint ítélnék meg, ahogyan halottait temeti.” Ennek megfelelően állíthatjuk, hogy egy embert aszerint ítélnék meg, ahogyan az elhunytakhoz viszonyul.

Halottak napján hálásan emlékezünk az elhunytakra, különösen szeretteinkre, személyes ismerőseinkre, és azokra, akiknek sokat köszönhetünk.

Az elhunyt szülőkre, nagyszülőkre és őseinkre. Emberekre, akik példaképeink voltak, és azokra, akik valamilyen módon befolyásolták életutunkat. Mindannyiukra hálásan gondolunk ezekben a napokban, és kegyeletünket rójuk le sírjaiknál.

Mi, keresztények, azonban nem elégedhetünk meg csupán a hálás és tiszteletbeli megemlékezéssel.

Arra is gondolunk, hogy a szentek közössége révén kapcsolatban maradtunk elhunyt hozzátartozóinkkal, és meg vagyunk győződve könyörgő imánk segítő hatásáról. Ezért fektetünk különös hangsúlyt ezekben a napokban a megemlékező imára is.

Lehet-e az elhunytakra gondolni anélkül, hogy a saját halandóságunk ne jutna eszünkbe? Lehet-e halottak napján saját életünk végességére nem gondolni?

Nem tudjuk, hogy mikor és milyen körülmények között ér a halál. Ha azonban az utolsó órákra gondolunk, aggodalom tölt el bennünket. A haláltól való félelmünket azonban átragyogja a bizalom, amelyet keresztény hitünk garantál.

Keresztségünk óta Krisztushoz tartozunk, és életünk története elválaszthatatlanul összeköt Vele. Mint minden ember, Ő is megtapasztalta a halál borzalmait, de nem maradt a halálban, hanem feltámadt egy új, megdicsőült és örök életre. Ugyanezt reméljük mindnyáján, akik Őbenne élünk. Krisztusnak ez a boldog örömhíre szolgáljon mindannyiunk vigasztalására.

Kollár Balázs atya

Az I. VH száz éves évfordulóján - 1914 / 2014

Javorca, festői környezetben a mai Szlovéniában található. Térképet böngészve Tolminból vezet az út Javorcába, ahol a 3. hegyidandár halottainak emlékét egy különösen érdekes és egyedi fakápolna őrzi. A kápolnához egykoron közel állt a dandár hadi kórháza és a temetője is. Az épület terveit Remigius Geyling főhadnagy készítette, magát az építést 1916 március elejétől Jablonszky Géza hadnagy vezette.

Különleges értékét az adja, hogy az építők a 3. hegyidandár katonái voltak, akik a kápolna oldalfalán elhelyezett fatáblákba égették bele a háború során itt elveszett bajtársaik nevét.

Az évforduló „előestéjén” 2013 szeptemberében egy busznyai ember zárándokolt Kerekegyházáról az I. Világháború Isonzó és Doberdó hadszínterére. Az úton készült fényképekkel idézzük fel az utat illetve a helyszínt:

1 kép: A Doberdói harcok Magyar emlékkápolnája Visintin

2 kép: A Javorca-i Szentlélek kápolna

3 kép: Magyar hősi halottak egyik temetője Solkan-ban

4 kép: A monumentális olasz katonai temető Redipugliában

5 kép: Magyar – Osztrák katonai temető Redipugliában

Szent Ilona-Heléna a Szent Kereszt megtalálója

(emléknapja: Augusztus 18.)

A keresztény ókor vége felé járunk Krisztus után a IV. században Diocletianus császár idejében. A kisázsiai Bytiniában egy mezopotámiai szír család üzemeltet egy kocsmát. Postakocsik, fuvarosok jelentős találkozó helye ez. A család gyönyörű leánya Heléna is kiszolgálja a vendégeket, mint a család többi tagja. Itt ismerkedik meg a nagy-jövőjű római katonai parancsnokkal Contaninus Chlorus-sal, a „Fehérfarcúval”. Megszeretik egymást és Chlorus magával viszi Nisbe. Feleségül nem vehette a rangja

miatt, de mint feleségével élt húsz éven át. Egy fiút, Konstantint nevelnek nagy gonddal. Heléna közben keresztény lesz, de a „férje” előtt sem kellett titkolnia, aki még Diocletianus császár előtt is megvédi.

Diocletianus császár 293-ban kinevezi Chlorust a Római Birodalom Nyugati tartományának cézárává. Ugyanakkor gazdag, rangjának megfelelő házasságra kényszeríti. A házasság csak névleges, de Helénát „férje” állomáshelyén Frieburgban házi őrizetben tartja, mert ellenségei az életére törnek.

Chlorus, fiukat Konstantint a császár mellett elindítja katonai pályán. Az ifjú Konstantin rendkívüli egyéniség. Gyors, határozott, nagyratörő, még a császár parancsával is időnként szembeszegül. Nem üldözi a keresztényeket—anyja hatására. Apja halála után önkényesen átveszi a Nyugati tartományokat. Diocletianus halála után a légióval megválasztatja magát császárnak.

A történelem Nagy Konstantin néven tarja számon. A hatalom megszállottja, istenként tisztelteti magát. Pénzerméket veret a saját és anyja képmásával. Ezekről láthatók a különösen szép arcvonásai. Családtagjait féltékenységből kivégezteti. Egyedül anyja, Heléna tud vele szót érteni. Közreműködésére abbahagyja a gyilkolást, nem üldözi a keresztényeket sem. És anyját, Helénát császárnőnek nevezi ki.

Heléna fia bűnös élete miatt elindul Rómából vezekelni a Szentföldre. Nem császárnői pompával, hanem a zarándokok egyszerűségével megy. A fáradságos úton sokat adakozik a rászorulóknak. Jeruzsálemben találkozik az ottani keresztény közösségekkel. Betlehemben és Jeruzsálemben templomot építtet. Fő célja Krisztus keresztjének megtalálása.

Hagyomány szerint Krisztus keresztjét egy kiszáradt ciszternába dobták, majd kövekkel temették be. Erre rakódott az évszázadok szemete. Hosszú fáradságos munkával több ölnyi mélységből került elő a Szent Kereszt. Megtalálása óriási örömet jelentett. (Emléknapja Május 4.) A Szent Kereszt darabjait Jeruzsálemben, Konstantinápolyban, és Rómában helyezik el. Egy darabját, Jeruzsálemben mutatták fel a népnek K.u. 335 szeptember 14-én. Így lett az ünnep neve „A Szent Kereszt felmagasztalása”.

Heléna császárnő élete hátralévő éveit a Szent Kereszt tiszteletének szentelte és élete végéig vezekelt fia bűneiért.

Kedves Ilonák és Helének! Illő tisztelettel ünnepeljétek meg névadótok emlékét Augusztus 18-án, mert nem akárki volt a védőszentetek!

Rozsnyóiné Margó

Szent Kereszt felmagasztalása

A mai ünnep elnevezése - „Szent Kereszt felmagasztalása” - egy történelmi eseményre megy vissza. Jeruzsálemben 335. szeptember 14-én felmutatták a népnek Jézus megtalált keresztjét. A későbbi századokban ezen a napon azokban a templomokban, ahol nagyobb kereszteteklye volt (Jeruzsálem, Konstantinápoly, Róma) ünnepélyes szertartás keretében a hívőknek ismételten fölmutatták azt. Innen nyerte az ünnep is a nevét: szent kereszt felmagasztalása.

Legtöbb templomunkban nem tudunk felmutat szent kereszt ereklét, de minden templomban rá tudunk mutatni a keresztre, mint a keresztények igazodási pontjára. Miként a katonák a csapatzászlóra, úgy tekintünk mi keresztények a keresztre. „Királyi zászló jár elől, / Keresztfa titka tündököl.” (Sík S. ford.) A IV. század óta ezen a napon felmutatunk a keresztre, hogy ezt kell követni minden keresztények. Nem elhagyni, hanem követni!

Korunk drámája abban mutatkozik meg, hogy miként viszonyul a kereszthez. II. János Pál pápa idézi a XIX. Század nagy lengyel költőjének - Cyprian Norwidnak - egyik gondolatát, mely a keresztény legfőbb elvét határozza meg: „Nem magunk között az Üdvözítő keresztjével, / hanem az Üdvözítő mögött a saját keresztünkkel.” (Átlépni a remény küszöbén, 252. old.) Napjainkban egyre többen hordanak a nyakukban keresztet, az eddig megszokottnál jóval nagyobb méretben. Engedtesse meg egy csendes kérdés: miközben sokak a szemük előtt hordják a keresztet, irányítja is életüket a kereszt tanítása? Úgy tűnik, hogy helytálló a lengyel költő gondolata, mert sokan már maguk mögött tudják Jézus keresztjét, túlhaladottnak tartják a keresztény tanítást, ahelyett, hogy követnék azt, hogy követnék az Üdvözítő keresztjét. Sokan a világ urának képzelik magukat - ahogy a Titanic című film főhőse a bálványozott gőzhajó orrán állva a világba kiáltja: Én vagyok a világ ura! -, ahelyett, hogy alázatosan Istent tartanánk a világ urának.

A mai napon - 335 óta sokadszor - a keresztre mutatunk, hogy a róla szóló tanítás irányítsa életünket. Ezt a tanítást Pál apostol a mai szentleckében himnikus szépségű megfogalmazásában adja át: „(Jézus) szolgálai alakot öltött, kiüresítette magát és hasonló lett az emberhez.” (Fil 2,6-7). Ebben benne van az egész üdvtörténet. „Az első ember olyan akart lenni, mint Isten, viszont olyan lett, mint az ember. Az Isten Fia az alázatot és az engedelmisséget választotta a kevélység és a lázadás helyett.” (Gál Ferenc) Pál apostol szerint nekünk „ugyanazt a lelkületet kell magunkban ápolni, mint ami krisztus Jézusban volt.” (Fil 2,5).

Azért emeljük ma tekintetünket a keresztre, hogy mi is fel tudjunk emelkedni a földhözragadt szemléletből. Azért akarunk hasonlóvá válni Jézushoz, mert csak a jézusi lelkület vezet a dicsőséges feltámadáshoz. Azért köszöntjük ma ünnepi lélekkel a szent keresztet, mert tudjuk: ennek felmagasztalása a mi felmagasztalásunk záloga. Ámen.

Forrás: Verőcei Gábor / Magyar Kurír

*Szentkereszt ereklje a közepén kettős kereszttel
(12. századi bizánci munka, kerete 1520 körüli)
Esztergom, Főszékesegyházi Kincstár*

Betegek szentsége szentmisében

Kedves Testvéreim!

A napokban a bűnbocsánat szentségében megtisztultunk gyarlóságinktól és megszabadultunk bűneinktől. A mai szentmisében pedig maga Krisztus „érint meg” bennünket a betegek szentségében. Lelkileg erősít meg gyengeségünkben, betegségünkben. Tudjuk, hogy vannak betegségek, melyek a lelkünket terhelik meg. Mások nagy testi fájdalommal, gyengeséggel járnak, és rengeteg kényelmetlenséget okoznak. De valamennyit Mennyi Atyánk nekünk választotta ki irántunk való szeretetből.

Jézus minden próbát és bajt áldássá alakíthat, ha bízunk szeretetében, ha elfogadjuk akaratát és követjük útját. A betegség nyomorúsága áldássá változik át Isten terve szerint, ha elfogadjuk a szenvedést, ha megnyugszunk Isten kezében, amikor a betegség leterít minket.

De vajon Jézus nem a mi Orvosunk és Megváltónk? Vajon nem gyógyít meg szenvedéseinkből? Vajon nem törte le a betegség hatalmát olyannyira, hogy aki Őbenne hisz, gyógyulást kaphat ma is éppen úgy, mint régen? Bizonyára Jézus Krisztus azért jött, hogy Megváltója és Gyógyítója legyen a testnek, a léleknek, és a szellemnek. Az emberek újból és újból megtapasztalták hit és imádkozás, vagy kézzel való érintés által, hogy az Úr megérintette testüket és meggyógyította őket. Különösen teste által ajánlja fel gyógyító hatalmát. A betegség és gyengeség napjaiban nagyon fontos, hogy szentáldozásban részesüljünk. Az ilyen alkalmakkor felajánlja nekünk saját testét és vérének. Igen, a hit által várhatjuk, hogy feltámadásának hatalmával belép beteg testünkbe.

Pál apostol azt mondja a korintusiaknak, hogy mivel nem helyesen élnek a szentáldozással, ezért van sok beteg és gyenge a gyülekezeti tagok között. Amikor betegek leszünk, vegyük azt szeretettel és hálaadással, mivel bármit el kell fogadnunk, amit Atyánktól kapunk. Aztán gyermeki bizalommal beszélgethetünk mennyei Orvosunkkal a betegségünk felől. Mint ahogy elmegyünk egy orvoshoz, úgy kell odamennünk Jézushoz, hogy elmondjuk Neki minden fájdalmunkat. Kérhetjük segítségét abban a biztos tudatban, hogy van hatalma arra, hogy meggyógyuljunk. Ő mindig kész segíteni rajtunk. Ha ezt tesszük, olykor azonnali gyógyulást tapasztalunk. De ha igazán Isten gyermekei vagyunk, azt is tapasztalhatjuk, hogy akit szeret az Úr, azt megdorgálja. A Szentírás világosan tanítja, hogy az Atyának fegyelmeznie kell gyermekeit.

Olykor nem gyógyít meg, hanem megengedi, hogy igyunk a szenvedés kelyhéből. De ez mindig azért történik, hogy lelkünk az örökkévalóságra gyógyuljon. Ezért a mi Urunk Jézusunk nemcsak a testünknek, hanem a lelkünknek is a gyógyítója, és ez a fontosabb. Testi szenvedéseink által képes a lelkünket is gyógyítani. Ahogy azt az első Péter levél mondja: „Mivel tehát Krisztus testben szenvedett ti is ugyanezzel a gondolattal fegyverkezzetek fel, mert aki testben szenvedett, megszűnt vétkezni, hogy már ne az emberi vágyaknak, hanem Isten akaratának éljen a testben még hátralévő időben.”

Ha betegségünk visszatart a munkától, akkor még inkább Istenre hagyatkozunk. Csendben kell maradnunk, és egészen másképp kell Hozzá fordulnunk, mint azelőtt. Ilyenkor megtanulunk hallgatni Isten szavára. Helyes megvilágításban, az Ő világosságában kezdjük látni a kérdéseket és az életünket. Ez olyan áldással jár, amit nem nyerhetnénk meg, ha nem lennénk betegek.

Egy hosszadalmasabb betegség pedig sokszor bemutatja, hogy milyen türelmetlenek vagyunk és mennyire követelőzőnk és érzékenyekünk. A betegség ideje gyakran olyan helyzeteket teremt, amelyek rávilágítanak gyenge és bűnös pontjainkra.

Talán azt érezzük, hogy a rokonaink, a barátaink és azok, akik ápolnak minket, nem adják meg azt a szeretetet és együttérzést, amit kívánunk. Úgy tűnik, nem értenek meg minket, és nyilvánvalóan nagyon kevésbé érznek velünk együtt. Ez előhozza minden nyűgösségünket, keserűségünket és önzésünket. Ugyanakkor megtanulunk imádkozni az igaz alázatért és önzetlenségért, amely nem

támaszt igényeket másokkal szemben. Jézus munkálkodik ilyenkor bennünk azért, hogy átalakítson az Ő képére.

Előfordulhat az is, hogy súlyos nyomorúság telepszik rá életünkre, mint például szívgyengeség, tüdőelégtelenség vagy süketség, vakság esetleg teljesen mozgásképtelenné válhatunk, és nem folytathatjuk tovább munkánkat, hivatásunkat. Ha így történik, ez különösen nagy szenvedést okoz. Másokra kell támaszkodnunk, és nagyon megalázottaknak érezzük magunkat. De éppen az ilyen betegségek tesznek minket különösen alázatossá. Azt is megtanítták, hogy hagyatkozzunk Mennyei Atyánkra, és hitben hogyan ragadjuk meg Őt. Megtanulunk benne bízni, ráhagyatkozni és Tőle várjuk a támaszt. Aztán valóban felfedezzük, hogy mennyire törődik a szenvedőkkel. Szeretete áldásokat záporoz ránk.

Meg van írva, hogy a szenvedés dicsőséget szerez, olvashatjuk a római levélben: „Sőt dicsekszünk még a szorongatásokban is tudva, hogy a szorongatás türelmet eredményez.” A Szentírás a szenvedést drágának tekinti. Ez nem jelenti azt, hogy keresnünk kell a betegséget és imádkoznunk kell érte.

De ha Isten betegséget enged életünkben, nagyon fontos felismernünk ebben is az Ő velünk kapcsolatos célját. Az a cél szeretetből fakad és lelkünk örök üdvösségét munkálja. Az is megtörténhet, hogy végül testünk is meggyógyul.

Ha lelkünk meggyógyult, megújult és megszépült, akkor majd fenséges feltámadt testet kapunk az örökkévalóságra. Isten nemcsak jelenlegi jólétünkkel törődik, ami rövid földi életünk idejére vonatkozik. Ő örökkévaló Isten és foglalkozik örök életünkkel is. Azt akarja, hogy meggyógyuljunk és átalakuljunk, miközben az örökkévalóságra készülünk. Ő feltámadt testet akar nekünk ajándékozni, ami erővel és dicsőséggel teljes. Amikor földi testünk meggyengül, és testileg szenvednünk kell, a lelkünk tisztul. Ez minden másnál jobban megtisztít bennünket az örökkévalóságra.

A mai napon a betegek szentségével készülünk elő az örök boldogságra, ahol Jézus vár bennünket és letöröl szemünkről minden könnyet Ámen.

Kollár Balázs

A hónap szentje: október 4. Assisi Szent Ferenc

1182-ben született Assisiben, apja, Pietro Bernardone, jómódú posztókereskedő volt. Ferenc ifjúságában könnyelmű életet élt, volt tékozló aranyifjú, bűnbánó zarándok, katona és leprások ápolója; s lett Isten alázatos szolgája, a „szent szegénység trubadúrja”, a ferences rend megalapítója. A keresztény bölcsélet virágzásának idején ő, a laikus szerzetes lesz a vallás megújítója. A szegénység és egyszerűség programját hirdette és követelte meg rendjének tagjaitól – a ferenceseknek nem lehetett vagyonuk, alamizsnából és két kezük munkájából éltek. Közvetlen és meghitt kapcsolatban állt a természettel, testvéreinek tekintette az élőlényeket, sőt az elemeket is. Prédikált a madaraknak, és megszelídítette a vad farkast is. A szeretet és a derű apostola, a béke híve volt. Békét szerzett a háborúskodásokba belefeledkezett itáliai városoknak: Assisinek, Sienának, Arezzónak. A keresztes háború megszüntetésének érdekében megkísérelte megtéríteni a szaracénokat is. A szultán meghallgatta szavait, de a háború folyt tovább. Cselekedeteit, tanításait és csodatételeit egész legendárium, a Fioretti (Szent Ferenc virágoskertje) örökítette meg. 1226. október 3-án halt meg Assisiben. (Fábry Anna: Ferenc)

Nem véletlen, hogy éppen most választotta a Ferenc nevet az új pápa. Szent Ferenc örökségét kívánja feleleveníteni, az egyházban a szegénységet, az együttérzést, a teremtett világ szeretetét, védelmét, a békét és kiengesztelődést kívánva szolgálni. Ferencet a „legszerethetőbb szent” névvel is szokták illetni, mert jósága, derűje, mindent és mindenkit átölelő szeretete lefegyverző erejű. Korunknak nagyszüksége van Ferenc példájára, ugyanúgy meg kell újulnia hitében, mint a XIII.

században. Akkor az eretnek mozgalmak, az elvilágiasodás, az élvezetek hajhászása vagy ijesztő cselekedetekben megnyilvánuló fanatizmus rombolta a vallás világát, ma pedig a hit tökéletes megvetése, a materializmus, az anyagi javak istenítése teszi tönkre az emberi közösségek életét. Ferenc pápa ugyanolyan megújulásra hív bennünket, mint Szent Ferenc, aki képes volt arra, hogy segítsen a lanyhuló hitben megrekedő Európán. Kortársa Szent Domonkos, akivel talán találkozott is, spanyol és francia nyelvterületen alapított szerzetesrendet. A domonkosok a népszerű, de sokszor beteges tettekben megnyilvánuló eretnek mozgalmak ellen prédikáltak. Szelídségben, emberszeretetben, békében és derűben élve a közösséget, éppúgy, mint a ferencesek.

Ferenc több imája és himnusza maradt fenn, a legismertebb a Naphimnusz, ami mélységesen jellemző rá. A mezőkön vándorolva énekelte ezt a dalt, egy szenvedélyes, égően szerető lélek gyönyörű himnuszt.

Mongyi Kornélia

Assisi Szent Ferenc: Naphimnusz

(fordította: Képes Géza)

Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tied a dicséret, dicsőség és imádás és minden áldás,
Minden egyedül Téged illet, Fölség,
És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja.
Áldott légy Uram s minden alkotásod,
Legfőképpen urunk-bátyánk a nap,
Aki a nappalt adja és aki ránk deríti a Te világosságodat!
És szép ő és sugárzó, nagy ragyogással ékes a Te képed, Fölséges
Áldjon, Uram, Téged hold nénénk és minden csillaga az égnek!
Őket az égen alkotta kezéd fényesnek, drága szépnek!
Áldjon, Uram, Tégedet szél öcsénk, levegő, felhő, jó és rút idő,
Kik által élteted minden Te alkotásod.
Áldjon, Uram, Tégedet víz hűgünk,
Oly nagyon hasznos ő, oly drága, tiszta és alázatos!
Áldjon, Uram, tűz bátyánk, vele gyújtasz világot éjszakán.
És szép ő és erős, hatalmas és vidám.
Áldjon, Uram, Téged földanya nénénk,
Ki minket hord és enni ad,
És mindennemű gyümölcsöt terem, füveket és színes virágokat.
Áldjon, Uram, Tégedet minden ember, ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát. Boldogok, akik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.
Áldjon, Uram testvérünk, a testi halál,
Akitől élő ember el nem futhat.
A kik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták Te szent akaratodnak,
A második halál nem fog fájni azoknak.
Dicsérjétek az Urat és áldjátok,
És mondjátok hálát Neki,
És nagy alázatosan szolgáljátok!

Kalazanci Szent József nyomában

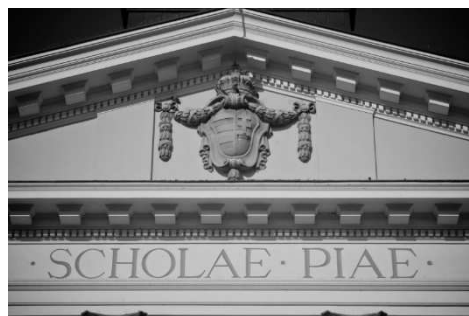

Kerekegyháza ismét van hivatás: családja és jövőd rendtársai körében Szabó Dani nemrég öltözött be a piarista rendbe, és ezzel elkezdődött noviciátusa. Dani remélhetőleg megtalálta azt a közösséget, életcél és munkát, ahol értelmes, sikeres, boldog életet élhet, mert közel lehet azokhoz az értékekhez, amikben igazán hisz.

Mindannyian keressük azt a közösséget, ahol életcéljainkat a leginkább megvalósíthatjuk, ahol olyan emberekkel lehetünk együtt, akikkel közös az értékrendünk, hitünk, akikkel képesek vagyunk együtt haladni az élet útjain. Szent Domonkos egyik mondását magunkra is alkalmazhatjuk: „Hol van az én rendem?” Hol vannak azok, akikkel közösséget tudok érezni, el tudok köteleződni mellettük, kölcsönösen tudjuk támogatni egymást céljaink elérésében. Hol van az én rendem, az a hely és azok az emberek, akikkel azonos az értékrendünk, akik mellett otthon érzem magam, akik segítenek abban, hogy jó döntéseket hozzak.

Manapság az elköteleződés nem túl népszerű, úgy tűnik a kötöttségek nélküli szabadság adja meg az embernek azt a sok lehetőséget, amire vágyik. Az elköteleződés ezzel szemben valamiféle bezártságot, cselekvési kötöttséget jelent, legtöbbször csak a tilalmak erdejét látják. Valójában azonban mindannyian elkötelezett életet élünk: az ember közösségekben képes létezni, családban, munkahelyi és baráti közösségekben, ismerősök és ismeretlenek társaságában, akik segítenek, akikkel együtt dolgozunk, szórakozunk, ünneplünk és gyászolunk. Minden emberi kapcsolat egyben elköteleződés is, szüleink és gyermekeink iránt elkötelezett szeretetet érzünk, munkahelyünk is elvárja az elkötelezett, hűséges magatartást, házastársunkhoz, barátainkhoz is kötődünk. Kapcsolatainkban, ezekben az elkötelezettségeinkben sem azt figyeljük, hogy miben akadályoznak minket, mit veszítünk azzal, hogy nem vagyunk tökéletesen szabadok, hanem az a fontos a számunkra, hogy mi mindent nyerünk általuk. Ha valaki egy szerzetesrendbe lép, ugyanúgy közösséget talál, mint az, aki házasságot köt és gyermekeket vállal. Ha az ember egy rendet választ, múltat és jövőt is választ magának. A rendalapító szándéka, a rend küldetését megvalósító százak és ezrek munkája, hite, sikere és sikertelensége mind-mind beépül a rend történetébe, meghatározza az utat, amit a közösség jár. Ez a múlt hatással van a rend és a rendtagok jövőjére, alakítja gondolkodásukat, megmutatja sajátos küldetésüket, segít abban, hogy az adott kor kérdéseire megadhassák a rájuk jellemző választ.

A piarista rend alapítója Kalazanci Szent József spanyol származású pap volt, aki 1697-től kezdve munkatársaival együtt "kegyes", azaz ingyenes és vallásos iskolákat működtetett Rómában, elsősorban a szegényebb családok gyerekei számára. Az első ilyen iskola 1597/1598-ban nyílt meg. Az iskolákban főként papok tanítottak. A számukra alapított piarista rendet XV. Gergely pápa 1621. november 18-án ünnepélyes fogadalmas szerzetesrenddé emelte. Magyarországon a piaristák 1666-ban jelentek meg, azóta szinte folyamatosan jelen vannak. A szocialista rendszer alatt is működhetett iskolájuk, kecskeméti gimnáziumukban sok kerekegyházi fiú tanult.

A rend jelmondata „Pietas et litterae” (kegyesség és tudomány). Ez a formula gyakran föl bukkan a Kalazanci Szent József által 1621-ben összeállított Konstitúciókban és jól összefoglalja a rend lelkiségének és pedagógiájának lényegét, arra törekvését, hogy egyszerre akarja nevelni az embert és a keresztényt. A pietas a rend sajátos életeszményének rendező elve, amelyet magyarra csak jobb szó híján fordíthatunk kegyeletes lelkülettel. Valami okos és mégis gyöngéd érzelmekkel átszőtt alapmagatartást jelent ez a szó, tiszteletet a teremtés minden értéke iránt, családi közvetlenséget, amellyel az ember megtalálja helyét a teremtő és megváltó Isten terveiben, és tevékenyen, de szerényen igyekszik elő mozdítani a közösség javát. (Jelenits István) Az a litterae pedig,

amelyet megelőz a pietas, olyan tudomány, amely megismerése tárgyához megilletődve közelít, mert üzenetnek és ajándéknak tartja, és bízunk abban, hogy a hit és a tudás összeegyeztethető, mert a valódi tudomány sohasem állhat szembe a hittel. (Wikipédia)

A piarista tanárok közül sok híres tudós van, mindenki ismeri Öveges József professzort vagy Jelenits István író. Mennyi értékes ember volt tanítványuk: Batsányi János, Eötvös József, Vörösmarty Mihály, Széchenyi István, Esterházy Péter stb. Városunk szülötte, Görbe László atya a budapesti Piarista Általános Iskola igazgatója.

Piaristának lenni annyit jelent, hogy elkötelezett életet élni Istennel, segíteni a fiataloknak a nevelés és tanítás által, hogy értelmes, tisztességes életet élhessenek hitben és szeretetben.

Szabó Dani, aki a szemünk láttára nőtt fel, most ezek mellett az értékek mellett készül elkötelezni magát. Városunk katolikus közössége imáival segítheti őt abban, hogy sikerre vigye elhatározását és megtalálja életcélját Isten és embertársai önzetlen szolgálatában.

Mongyi Kornélia

Altrichter Ferenc a Historia Domusban

Tisztelt Olvasók!

A Kerekegyházi Lokálpatrióták Egyesületének kutatási anyagaiból előző számunkban már bemutattuk a néhai Altrichter Ferenc esperes plébános Úr tiszteletére 1934. május 06-án rendezett díszközgyűléssel kapcsolatos iratokat.

Úgy gondoljuk, hogy Altrichter Ferenc olyan fontos, meghatározó személye volt a kerekegyházi egyházközségnek, hogy a közelgő Mindenszentek és Halottak napja alkalmából meg kell emlékeznünk „jó esperes urunk” haláláról, ezzel is ápolva emlékét.

A Római Katolikus Plébánia Historia Domusából Vári Ferenc plébános szavait hívjuk segítségül, melynél szebben nem lehet fogalmazni a történeteket:

„Meghalt Altrichter Ferenc ny. esp. plébános 1909-1940 plébános Kerekegyházán

„1945. okt. közepén jött haza a menekülésből – lelkiileg, testileg összetörve. Dr. Bedő Béla községi orvos édesapjával együtt mindent megtett, hogy rajta segítsenek. Szinte már kezdtünk reménykedni, de végül mégis le kellett mondani róla, úgy láttuk, hogy emberi szempontból menthetetlen.

Jól esett szegény öreg Esperes úrnak, ahogy őt fogadtuk – ahogy a hívek támogatták a sok mindenéből kifosztott, de élelemmel egyáltalán el nem látott családot. Ödön öccse – útközben Budapesten halt meg... A templomban is kihirdettem nemcsak a hazaérkezést – de azt, hogy látogassuk meg őket - s támogassuk élelemmel, amivel tudjuk.

Hálásan fogadott mindent – s úgy érezte, hogy itthon mégiscsak a legjobb. Kértük a jó Istent is – sokszor nyilvános imában – privátin is, hogy segítené meg öreg szolgáját – legalább egyszer még látnánk a templomban – de sajnos olyan volt az állapota, hogy erre még gondolni sem mertünk...

1946. január 10. után aggasztóan rosszra fordult állapota – sikerült még azért végrendeletet is készítenie... Utána megkönnyebbült – de 14-én este 5 órakor a „vatiemmot” vittem hozzá – s még egy pápai áldás után visszaadta nemes Lelkét Teremtőjének 6 óra körül. Elmondhatjuk, hogy nem sokat szenvedett utolsóban, de előtte annál többet, mert mindig meg akart fulladni Szegény.

(1946. I.) 14-én este az úrangyala utáni harangzúgás már sejtetni engedte a hívekkel, hogy nagy halottja van egyházközségünknek. Ugyanazt hirdette másnap az óránkénti harangzúgás is – bár a borzalmas hideg szél - valóban elvitte a hangot...

A családi háznál történt a ravatalozás – majd 16-án szerdán délelőtt – 11 órakor az – az impozíció elvégzése után – a templomba kísértük kedves Halottunkat – s a lehetőség szerint – feldíszítettük a koporsó körül. Sokan jöttek el a koporsójához – bár elmondhatjuk, hogy borzalmas idő volt akkor is egész nap. Este 9 óráig még virrasztottunk is felette.

A temetés 17-én történt, amidőn 10 órakor ünnepélyes requiemet mondtam segédlettel. A kántor több kedves énekét szolta be, de talán legkedvesebb volt „Fenn a magas szírt tetőn”. Sajnos a kerületi Esperes nem jött el a rendkívüli hidegre és körülményekre való tekintettel...

... a környékből is csak a hetényegyházi pap Matkó János valamint Baracs pusztáról Zsellér Gábor jöttek el.

A jó Isten kitüntette szolgálját – 17-én reggelre elállt a szél – s szép hótakaró fődte a földet... Szép számmal érkeztek a templomban. A gyászbeszédem jó talajra talált, - hisz mindenki tudta ki volt, mit tett értünk s mit veszítettünk általa. Amit tudtam elmondtam, de éreztem, hogy méltó szavakat nehéz hozzá találni. Az egész templom könnyezett – zokogott, midőn arról szóltam, hogy már most nem beszél, nem lát, nem tesz, nem jár többé, stb...

Bejelentettem azt is, hogy egy hónapig gyászt tartunk - emlékére – ezért szólnak majd este 7 órakor a harangok s kértem a híveket, hogy addig is lelki ajándékokkal siessünk most már segítségére. Majd ő is viszonozza, ha Istennél lesz.

A temetőbe rendezett gyászmenetbe mentünk rózsafűzért imádkozva. A szertartás után Sebestyén László az egyházközség nevében búcsúztatta el - azt ki sokat adott – de szegény maradt, és említette „Te saxa Loquuntur” (*Rólad a kövek beszélnek*) – felérését. Igaza volt.

Egyenlőre a Langó kriptába helyeztük pihenőre. A temetési bizottság úgy döntött, hogy majd később az általa épített templomba helyezzük valamiképp örök pihenőre.

A temetés után rövidesen 3 szentmisét kapott a jó Esperes úr. Majd pedig minden összejövetelen megemlékeztünk róla – férfiak – nők gyűlésén, fiúk – lányoknál, sőt a szívgárda összejöveteleken is. Éreztük, hogy ezzel tartozunk, s nem szabad elfeledkezni kedves halottunkról. Február 14-ére a 30 napon van tervezve – s még az egyik kultur-délutánunkat az ő emlékének szenteljük.

Azt szeretnénk – hogy aki annyit fáradt, dolgozott értünk az egyházközség érdekében – a hívek lelki üdvéért – hisz 1909 – 1940 között aktív plébános volt – épített templomot – iskolát, plébániát -stb. arról ne feledkezzünk el olyan könnyen – mint ahogy az emberek általában szoktak. Most siessünk segítségére – s majd ő bizonyára viszonozni fogja – ha a jó Isten elé jut.

Meg vagyok arról győződve –hogy ő is arsi plébános – viennei szent János lelkületével dolgozott, az ő szellemében vezette a kis plébániát kimondhatatlan finom lelkülettel – lelkiismeretességgel – sok munkával...

Ami hitélet van Kerekegyházán – s elmondhatjuk – hogy szép hitélet, az szinte 100 %-ban nevéhez fűződik... Egyedül volt legtöbbször – dolgozott végső kimerülésig – ott ahol most ketten is megtaláljuk a munkát.

Rovására írják többen - hogy nemigen járt társaságba. Valóban kissé zárkózott volt - Talán ez családi vonás náluk - Azonban ha arra gondolunk – hogy minden irodai munkát is nagyrészt egyedül végzett – még iskolába is eljárt hittant tanítani, könnyen látjuk, hogy nem is maradt fizikai ideje – látogatásokra...

Áldott legyen emléke – a Kerekegyháziak előtt!

Vári Ferenc
plébános ”

A hónap szentjei

Októberben is több szentnek ünnepelhetjük az emléknapját, mint pl. a Gyermek Jézusról nevezett (Lisieux-i) Szent Teréz szűz és egyháztanító, Assisi Szent Ferenc, Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz, szűz és egyháztanító, Antiochiai Szent Ignác püspök és egyháztanító, Kapisztrán Szent János áldozópap, illetve Szent Mór püspök.

Közülük számunkra a Kármelita szerzetesrend házában eltöltött lelkiprákora során az ott hallottak alapján került a választás a Gyermek Jézusról nevezett (Lisieux-i) Szent Teréz szűz és egyháztanítóra. Mit is hallottunk és olvastunk ott róla.

„Lisieux-i Szent Teréz, egyháztanító, (1873-1897), nagyon rövid életet élt. Ferenc pápa „kedvenc” női szentje, akinek tiszteletére már régóta imádkozza a 24 dicsőség kilencedét. Amikor Ferenc pápa 2013. március 13.-án megválasztása után üdvözölte a téren összegyűlt argentin híveket, e sarutlan kármelita közbenjárását kérte a jelenlévőkért. A magyarok Kis Szent Teréznek hívják, megkülönböztetve Őt ugyanazon kármelita szerzetesrend nagy alakjától Avilai vagy Nagy Szent Teréztől.

Teréz 1881 októberében kezdett iskolába járni a bencés apácákhoz. 1883. március 25-én súlyosan megbetegedett, de pünkösd napján a Szűzanya megjelent neki, rámosolygott és meggyógyította. 1884. május 8-án áldozott először, és kérte az Urat, hogy „vegye el a szabadságát”, hogy egy lehessen az isteni erővel”.

Szerzetesi hivatást érzett -- erről már hét éves korában tanúságot tett --, és a kolostori élet utáni vágyát csak fokozta két idősebb nővérének a Kármelbe történt belépése. 1886 karácsonyán élte át „megtérését”. Felfogta, hogy Isten a felebaráti szeretetre hívja őt. További elmélyülését hozta a következő esztendőben az a meghívás, amelyet a Megfeszítettől kapott, aki arra hívta, hogy rajta keresztül akarja megváltó vérének kiárasztani a lelkekre. A meghívás egy látomásban történt. Állt Jézust és Szűzanyát ábrázoló festmény előtt, de nem azt látta, ami a képen van, hanem lélekben a kereszt alatt állva a szenvedő Jézus sebeiből folyó vért érezte, hogy neki kell felfogni és a bűnösökre hinteni. Teréz ettől kezdve többször mondogatta lelkivezetőjének: „Nekem az a mennyország, hogy jót tehetek a földön!”

1887 pünkösdjének napján, édesapja megadta a beleegyezését, hogy Teréz belépjen a Kármelbe. Ezután talált rá Teréz erre a mondatra Arminjon könyvében: „A jutalmazó Isten hív: most rajtam a sor.” Júliusban imádkozott egy halálra ítélt gyilkos, megtéréséért, s amikor imádsága meghallgatásra talált, „növekedett benne a vágy, hogy napról napra lelkeket mentsen”. Szinte megszállottan a lelkek utáni vágytól, mindent megtett azért, hogy haladéktalanul beléphessen a kármelita apácák kolostorába. A gyógyszerész nagybácsi eleinte hevesen ellenezte a dolgot, de később beleegyezett, hogy karácsonyra Teréz belépjen a kolostorba. Delatroette püspök azonban, aki a kármeliták felettese volt, kategorikusan megtiltotta a belépést. Ekkor fellebbezéssel fordultak a bayeux-i püspökhöz, s mikor eredménytelen maradt a kérelem, édesapja és Céline nővére kíséretében Teréz Rómába utazott, hogy a pápától kérjen segítséget. XIII. Leó pápa az ügyet az egyházi előjárókhöz, s végső soron Istenhez utasította.

Ennek az esztendőnek a karácsonya újabb kegyelmet hozott Teréznek, amelyben felismerte a hit próbatételét. December 28-án azonban bayeux-i püspöke végre megadta a kolostorba lépéshez szükséges engedélyt. Teréz még mindig nem követhette szíve vágyát, mert most a kolostor priorja késleltette: meg kellett várnia a nagyböjt végét. Végre 1888. május 9-én Teréz átléphetette a lisieux-i Kármel kapuját, „minden illúzió nélkül”, azért hogy „lelkeket mentsen, és elsősorban a papokért imádkozzék”. Belépése napjának estéjén a priorjának a Krisztus követéséből idézett egy sort: „Jézus

Krisztust mindennél jobban kell szeretnünk." Maria des Anges nővérrel együtt a mosókonyhába küldték, emellett egy lépcsőt és a hálótermet kellett söpörnie.

Ettől a naptól elfoglaltsága a következő volt: hat és fél óra zsolozsma és elmélkedés, öt óra munka, két óra közös foglalkozás, ugyancsak két óra egyéni foglalkozás, fél óra oktatás a novíciák mesternőjétől, összesen egy és háromnegyed óra étkezési idő és hat-hét óra éjszakai pihenés.

Az első öt esztendőben Teréz sokat szenvedett a magánytól. Annak ellenére, hogy a gyóntatója megnyugtatta: mentes a halálos büntől, sokat küszködött a lelki szárazsággal és az egyedülléttel, melyek lehetetlenné tették számára, hogy másokkal közelebbi kapcsolatot építsen ki. Teréz azonban minden szenvedést természetfeletti örömmel fogadott. Az Úr ugyanis értésére adta, hogy csak a kereszt által akar lelkeket adni neki. Így történt, hogy „a szenvedés iránti készsége olyan fokban növekedett, ahogyan gyarapodtak a szenvedései”.

A kármelitáknál általános szokás szerint 1889. január 10-én nevéhez megkapta „a Gyermekek Jézusról és a Szent Arcról nevezett” rendi nevet. A szerzetesi ruhát ekkor öltötte magára. A beöltözésen édesapja is jelen volt, de mindjárt a beöltözés után kórházba kellett mennie. Mint a beöltözést, a fogadalomtételt is a kolostor papja késleltette, de beavatkozása csak arra adott alkalmat, hogy Teréz belső élete még inkább a misztika felé bontakozzék ki. Ünnepestélyes fogadalmi előestéjén kegyetlen kísértés lepte meg: vajon elhatározása nem rettenetes öncsalás-e? 1890. szeptember 8-án kelt, kézzel írott fogadalmi formulájában Jézustól a szív és a test vértanúságát kérte, s azt, hogy az Úr tanítsa meg rá, mit jelent az Ő menyasszonyának lenni.

A kolostorban veszedelmes járvány is kitört, ami több nővér halálát okozta, s ez alkalmat adott Teréznek arra, hogy megmutassa bátor odaadását. Mindezek végeztével engedélyt kapott a mindennapi áldozásra.

1893. február 20-án megválasztották priorjának a Jézusról nevezett Agnes nővért, aki Terézt mindjárt kinevezte második újoncmesternőnek. Teréz e tevékenysége során fedezte fel, hogy a lelki gyermekség mennyire hatékony törvény a természetfeletti életben.

Még februárban kezdett verseket írni. Az év végére készült el a Jeanne d'Arc küldetése című drámával, amelyet a következő év januárjában, a kolostorban elő is adtak a nővérek. Amikor Teréz édesapja ebben az évben meghalt, szeretett nővére, Céline is belépett a Kármelba, és a Szent Arcról nevezett Genovéva nővér nevet kapta.

1895 januárjában nővérei kérésére és a priorja parancsára elkezdte írni gyermekkorai emlékeit. Teréz 1896. január 20-án adta át feljegyzései kéziratát a priorjának. Ez a munka az Egy lélek története c. könyv első nyolc fejezetét tartalmazza. Nagypéntek éjszakáján rosszul lett és akkor derült ki, hogy halálos tuberkózisban szenved. Nem sokkal utána félelmetes kísértések támadták meg a hite és a reménye kérdéseiben, és e kísértések egészen a haláláig gyötörték. Jézus, szenvedő arcát nézve tudta csak visszaverni a kísértéseket.

A szeptemberi lelkigyakorlat elején fedezte fel különleges hivatását: „Az én hivatásom a szeretet!” Ebből eredően határozta meg az Egyházon belüli helyzetét: „az Egyház, az én Anyám szívében én akarok lenni a szeretet!”

1897. április 6-tól a priorja összegyűjtötte Teréz különböző mondásait. 1926-ban ez a gyűjtemény „Az utolsó szavak” címmel jelent meg. Teréz június 2-ától folytatta a visszaemlékezéseit, s ezekből állt össze az Egy lélek történetének kilencedik és tizedik fejezete. Július nyolcadikán költözött be a betegszobába, s a hónap végén felvette a betegek kenetét. Augusztus 19-én másodszor is megkapta a szent kenet szentségét, és szeptember 30-án ezekkel a szavakkal halt meg: „Istenem, szeretlek!”

Terézt 1923-ban boldoggá, 1925-ben szentté és a missziók védőszentjévé nyilvánította XI. Piusz pápa és a modern kor legnagyobb szentjének nevezte.

Mit tanulhatunk mi, a modern kor szentjétől. Az alábbi gondolataim elmélkedve, tanít bennünket a szenvedések, a szeretet, a jócselekedetek gyakorlására, anélkül, hogy nagy dolgokban gondolkodnánk. Az Úr Jézus szenvedő arcát szemlélve mi is megtalálhatjuk helyünket a kereszt alatt.

„Tőlünk az Úr csak két dolgot kíván: azt, hogy szeressük Őt és szeressük embertársunkat. Ezt a kettőt kell megvalósítanunk, s ha e két parancsot tökéletesen teljesítjük, akkor egyesülve vagyunk vele.”

„Igen, mennyi boldogságom az lesz, hogy jól teszek a földön”

„Nekem nem kell a nagyszentek nagyságáig emelkednem, csak olyannak kell lennem amilyen, vagyok, kicsiny gyermeknek”

„A legnagyobb gyakran a legkisebb dolgokban nyilvánul meg és a kis dolgok legalább annyira jelentősek, mint a látszatra nagyok tűnőek.”

Kérjük a jó Isten kegyelmét, hogy magunkévá tudjuk tenni ezeket a gondolatokat, és életünkben tettekké válóra váltani.

Oreskóné Tünde és Imre

Ferenc pápa: A házasságot soha nem támadták annyira, mint napjainkban

Ferenc pápa október 25-én a vatikáni VI. Pál teremben fogadta az alapításának százéves évfordulóját ünneplő Schönstatt Apostoli Mozgalom képviselőit. A mozgalom néhány tagja által feltett kérdésekre válaszolva Ferenc pápa megállapította: a házasságot soha nem támadták annyira mint napjainkban. A közelmúltban tartott püspöki szinódusra utalva megjegyezte, hogy a társadalomban a családot egyre inkább egyfajta „társulásnak” tekintik.

A családot csapások sújtják, lefokozzák, mintha egyfajta társulat lenne. Mindent családnak lehet nevezni. Mennyi a megtört család, hány házasság ment tönkre, milyen relativizmussal tekintenek a házasság szentségének fogalmára! Sürgette a papokat, hogy legyenek közel a párokhoz, és a házasság zátonyra futása tragédiájának áldozataihoz a gyermekekhez.

Jelenleg szociológiai szempontból és az emberi értékek szempontjából, csakúgy, mint a katolikus, keresztény szentség szempontjából a család válságban van. Válságban van, mert mindenhol csapások érik, amelyek mély sebeket ütnek rajta.

A házasság szentségét egy szertartásra fokozzák le, társadalmi eseménnyé válik. A társadalmi tényező pedig elhomályosítja az alapvető lényegét, ami nem más, mint az **Istennel való egység**.

Az, amit ma javasolnak, nem házasság, hanem társulás. Szükség van arra, hogy világosan nevükön nevezzük a dolgokat. A lelkipásztorkodás segít, de legyen személyhez szóló. Elkísérni a személyeket, nagy idővesztést jelent. Jézus az idővesztés nagy mestere! Időt fordított arra, hogy elkísérje az embereket, hogy megérlelje a lelkiismeretüket, hogy ápolja a sebeket, hogy tanítson. Elkísérni annyit jelent, hogy együtt tesszük meg az utat.

A pápa arra **buzdította a jegyeseket**, hogy elmélyülten készüljenek fel a házasságra. Értsék meg, hogy mit jelent az „örökre”, amit korunk „ideiglenes kultúrája” megkérdőjelez.

Az újfajta együttélések teljesen pusztító jellegűek, korlátozzák a házassági szeretet nagyságát. Annyi együttélés, különválás és elválás van: ezért csak a személyes lelkipásztorkodás segíthet, prozelitizmus nélkül, mert ez nem hoz eredményt: elkísérni türelemmel – hangzott a pápa bátorítása.

Forrás: Magyar Kurír

Ismét vendégünk volt Bíró László püspök úr

Szeptember elején újra meghallgathattuk püspök úr összefoglaló tanítását, az elmúlt egy esztendő vallási történéseiről. Ferenc pápa katekézisével kezdte, mely a házasság szentségét taglalja. A pápa szerint a **házasság Isten szívébe vezet el minket, mert Isten szeretetközösségének terve**. Benedek pápánk szerint a házasság evangélium, mert aki tisztán és őszintén megéli a házasságát, az már is evangelizál.

Tehát a házasság túlmutat önmagán, mert sohasem csak két emberről szól. Mert az egymás felé irányuló szeretetünkkel, megjelenítjük a Szentháromságos Isten belső életét. A Szentháromság "ikonjai" vagyunk. De ehhez nagyon sok mindent meg kell tennünk, s példaként Istent kell vennünk. Az Atya szüntelenül szereti a Fiút, a Fiú viszont szereti az Atyát, s kettejük között ott a Szentlélek, aki az egységnek a lelke. Teljesen ellentéte a globalizált világunknak, mert

az egy globalizált közönyt hozott létre. Technikai eszközeink megvannak az egymás megismeréséhez, de kapcsolataink nem alakulnak ki.

A három Isteni Személy folyamatosan egymás felé fordul, mert Isten maga a szeretet. Ha ez a folyamatos egymás felé fordulás megszűnne, akkor maga az Isten sem létezhetne tovább. Ugyanígy megszűnik egy házasság, ha a két fél nem figyel folyamatosan a másikra. Akkor már csak egy fedél alatti lakásnak, vagy gazdasági közösségnek hívhatjuk, de maga a kapcsolat már nem létezik. A házasság hasonló Jézus nyitott szívéhez, mert aki igazán szeret, annak szíve megsebzett és nyitott. Nyitott szívvel kell egymás felé fordulnunk, ami nagyon nehéz feladat. A házasságban mindig becsukunk egy-egy ajtót, szép lassan magunkba zárkózunk. Nem mondjuk el feleségünknek munkahelyi dolgainkat, mert úgysem ért hozzá. Feleségünk háztartásbeli gondjaira nem vagyunk kíváncsiak, meg sem hallgatjuk.

A házasság szövetség, amely Isten szívébe visz el bennünket, a szeretet közösségbe. Az Ószövetségben olvashatjuk, hogy a férfi és a nő elhagyja apját és anyját, s a kettő egy test lesz. A kettő egységében sokkal inkább hasonlít Istenre, mint mikor külön álltak. Együtt tudnak eljutni Isten szívébe.

Az egyneműek közötti kapcsolat sosem tud oda eljutni, s ezért nem szeretnék, hogy azt is házasságnak hívják. Az ő kapcsolatuk teljesen más. Többek között azért, mert nem tudnak apaságra és anyaságra jutni.

A hiteles házasságból tudjuk meg, hogy milyen Isten egymás közötti kapcsolata. Azért teremtettünk, hogy szeressünk, visszatükrözve Isten szeretetét. De csak az képes szeretni, akit szeretnek, vagy legalább szerettek valamikor. Tehát a szeretés képességét, közvetlenül szüleinktől, nagyszüleinktől nyertük. Tulajdonképpen, ha nagyon hosszú láncolaton keresztül is, de visszajutunk, az első szeretethez, Isten szeretetéhez. Tehát azért lehet házasság közöttünk, mert szeretve voltunk, mert van Isten. Ezért értelmetlen Isten tagadása. Hogy van házasság ez Istenbizonyíték.

A házassági szeretet, visszatükrözi Isten szeretetét, ezért **kölcsönös, teljes, és végleges**. **Kölcsönös**, mert nem egyoldalú, egyik sem uralkodhat a másikon. **Teljes**, mert nincsen becsukott ajtó a felek között. Hívhatnánk ezt a házasság meztelenségének is. **Végleges**, mert egy életre szól, sőt azon túl is megmarad.

A házások egymás által vannak felszentelve. Egymásnak szolgáltatják ki a házasság szentségét. Ezért tart a házasság még a mennyországban is, bár ott már nem házasodunk. Ez a kapcsolat, halálunk után is megmarad, pont úgy, mint az apaság vagy anyaság. Ezek eltörölhetetlen relációk. Még ha valaki abortálja is gyermekét, a reláció akkor is marad. Ezt nem lehet megszüntetni. Tehát a házasság felszentelés, mégpedig ugyanarra, mint a papokat is felszentelik, azaz hogy jelenítsük meg a vőlegény Krisztus szeretetét, Egyháza iránt. Csak más-más módon kell tenniük a házásoknak, mint a papságnak. Házásoknak hűségében, és mindennapi szolgálatában tükröződik vissza. Ha ezeket nem értjük meg, akkor házasságunk "papírrá" silányul. Fontos, hogy a házások életben tartsák kapcsolatukat Istennel, mert ez a házasság alapja. Isten nélkül is működhet házasság, csak nem tud úgy elmélyülni, és nem lesz olyan ragyogása. II. János Pál pápa szerint, **az együtt imádkozó család, együtt is marad.** Amikor a férj imádkozik a feleségéért és a feleség imádkozik férjéért, akkor a kapcsolat erős lesz. Tehát nemcsak együtt imádkoznak, hanem külön-külön egymásért is.

Sokminden nehezíti a házasságot, mint a **munka**, vagy a **pénz**, **gyerekekkel való probléma**. Ferenc pápánk szerint, a pénznek az a gonoszsága, hogy mindig csak egy kicsi hiányzik. Mindig azért a kicsiért küzdünk.

Idősekkel való találkozása a pápának.

Az idősek, emlékeztet a társadalom számára. Olyan fák, melyek az üldöztetések idején is gyümölcsöt hoznak, a hit gyümölcsét. Az öregség **kegyelmi időszak** és nem kereszt. Nem kell versenyezni a fiatalokkal. Ebben a kegyelmi időszakban az Úr megújítja meghívását, hogy őrizzük meg és adjuk tovább a hitet. Imádkozunk, különösen másokért, és legyünk közel a szenvedőkhöz. Az idősek képesek megérteni a legnehezebb helyzeteket is. Ilyen helyzetekben, imájuk erős és hatalmas. A nagyszülőkre, kik megkapták az unoka kegyelmét, nagy feladat vár. Nem csupán gyerekpásztorok, hanem át kell adniuk az élet reménységét, egy család, egy közösség tapasztalatát, megosztani a bölcsességet és a hitet. Boldogok azok a családok, ahol közel vannak a nagyszülők. A nagypapa kétszeresen apa, a nagymama kétszeresen anya. Azokban az országokban, ahol a vallásüldözés kegyetlen volt, például Albániában, ott a nagyszülők adták tovább a hitet, s keresztelték meg titokban az unokákat. Ezért az öregjeink a jövőnk. Az a társadalom, amely nem tiszteli az életet, leselejtezi az öregeket és elabortálja a gyermekeket, pusztulásra van ítélve. Az idősek otthona ne legyen börtön és ott ne mellőzöttségben éljenek az idősek, hanem szentély legyen. Látogassuk többet öregjeinket, hiszen fiataljaink, mindig vidámmá válnak a látogatások örömétől, nem is beszélve az idősekről.

Az idősek távoltartása, rejtett eutanázia.

Lejegyezte : Kaldenekker Olivér

Isten kedves szőlője

Október 4-én ismét eljött közénk **Bíró László püspök atya**. Mindig nagy ajándék a látogatása, mert szeretettel átadott tanítása által így mi is részesedhetünk kincseiből. A szentmise olvasmányát Izajás könyvéből hallottuk. A szőlőskert iránti szerelmes ének Kr.e. a 6 században íródott a babiloni fogság előtt. Írója talán egy korabeli bordalt vett át.

A szőlősgazda nagy szeretettel ragaszkodik szőlőjéhez, ezért minden energiáját beveti annak művelésébe.

Ez a lelkesedés átfordul panaszba. Várta a jó termést, de vadszőlő terem rajta. Mekkora fájdalom csendül ki az Istent megszemélyesítő férfi szavából, amikor látja a dédelgetett szőlő minden erőfeszítés elleni terméketlenségét: „mit kellett volna még tennem, amit nem tettem meg vele?”

A zsidóság szemléli önnön történetét. A nép, akit naggyá tett, nem viszonzozza szeretetét. A próféta megmondja: ebbe belepusztul. Így is történt. Babiloni fogságba kerülnek.

A mi történelmünk is ugyanaz, amit a zsidóság átélt. Ugyanez van most Európában is. Rendkívüli értékpazarló korban élünk, amikor egyre jobban semmibe vesszük és eltorzítjuk a még

meglévő értékeinket. Lelki, személyes, közösségi és anyagi értékeinket egyaránt. Benedek pápa szavait idézve: „az európai társadalom emlékezetét veszti, otthagyja gyökereit és most éppen fölemésztí önmagát”.

Nem figyelünk arra az istenképre, ami a Bibliában megjelenik. Isten tökéletes. Szeretete is az. Szenvedélyesen szeret. Ez a szeretet viszont szeretet nélkül nincs. Viszonszeretetet kellene nekünk is adni. Nem érezzük Istennek ezt a fájdmát. A Jézus Szíve mozgalom erre ráért. Nem szabadna, hogy hidegen hagyjon bennünket Isten kesergő fájdalma. Ha visszatérünk az igaz tettekhez, az Úr mindig kész visszafordítani szeretetét.

Weninger Antalné

Nagymarosi Ifjúsági Találkozó 2014 ősze

Legelőször Nagymaros tág Plébániakertjében telepedtünk le. A hűvös őszi idő ellenére nagyon sokan voltunk. A napot egy közös reggeli imával és énekléssel kezdtük a Káposztásmegyeri Plébánia ifjúsági csoportjának a vezetésével. Az idei őszi Nagymarosi Ifjúsági Találkozó jelmondata: „Engedelmeskedjete egymásnak” (Ef 5,21). 10 órakor Kajtár Edvárd atya, a Központi Szeminárium lelki vezetője beszélt nekünk az engedelmességről. Ezek után jöttek a fakultációk: beszélgetés a főelőadóval, keresők, engedelmesség a házasságban (ez

egy új volt), biblikus fakultáció, meghallgat- lak, iránytű, kérdezz-felelek, csendes szentségimádás és kiscsoportos beszélgetések a Duna-parton. Én a keresőre mentem, amit Kerényi Lajos SchP, budapesti piarista atya tartott a Nagytemplomban. A főtéma természetesen az engedelmesség volt. Itt is rengetegen voltunk; alig fértünk be a templomba. Nagyon élveztem az előadást. A felnőtt programok alatt a kisebbeknek Gyerekmaros, a fiataloknak (akik választották) Diákmáros volt. Az előadásokat követően ebédszünet volt, amikor lehetőségünk nyílt megnézni a főtéren lévő vásárt és egy kicsit kikapcsolódni a Duna-parton. A 16 órás misére volt egy énekpróbánk is, ahol Sillye Jenő vezetésével gyakoroltuk a mise énekeit. A Szentmise előtt lehetőség adódott Szentgyónásra is. A misét Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi megyéspüspök tartotta Plébániakertben. A napot egy közös énekléssel zártuk.

Jó volt egy kicsit kizökkenni a megszokott kerékvágásból. Ezen a napon sok új élménnyel és baráttal gazdagodtam. Hálásan köszönöm Balázs atyának a lehetőséget, hogy elmehettem.

Varga Dorina

Családok miséje

A mai társadalomban, ebben a zűrés világban, az ember egész héten rohanó életet él. Vannak családok, akik a hét öt-hat napján keresztül alig találkoznak egymással. De amikor el jön a vasárnap, végre együtt a család. Így van ez nálunk is.

Együtt, kézen fogva elmegyünk az Úr házába és békésen, lelki nyugalomban részt veszünk a szentmisén. Lelkünk felemelkedik, és megtöltődik a szentlélek erejével.

Minden hónap első vasárnapja-ami másként család mise, különösebb a megszokottnál. Vonzóvá válik a fiatalok énekétől és a gitár hangjától. A szentbeszéd mondanivalója a gyermekek számára is megérthető. Ezen misék után könnyebb beszélgetni otthon a családtagokkal, hogy mi ragadta meg őket. A dallamok pedig még napokig visszhangzanak a lelkünkben.

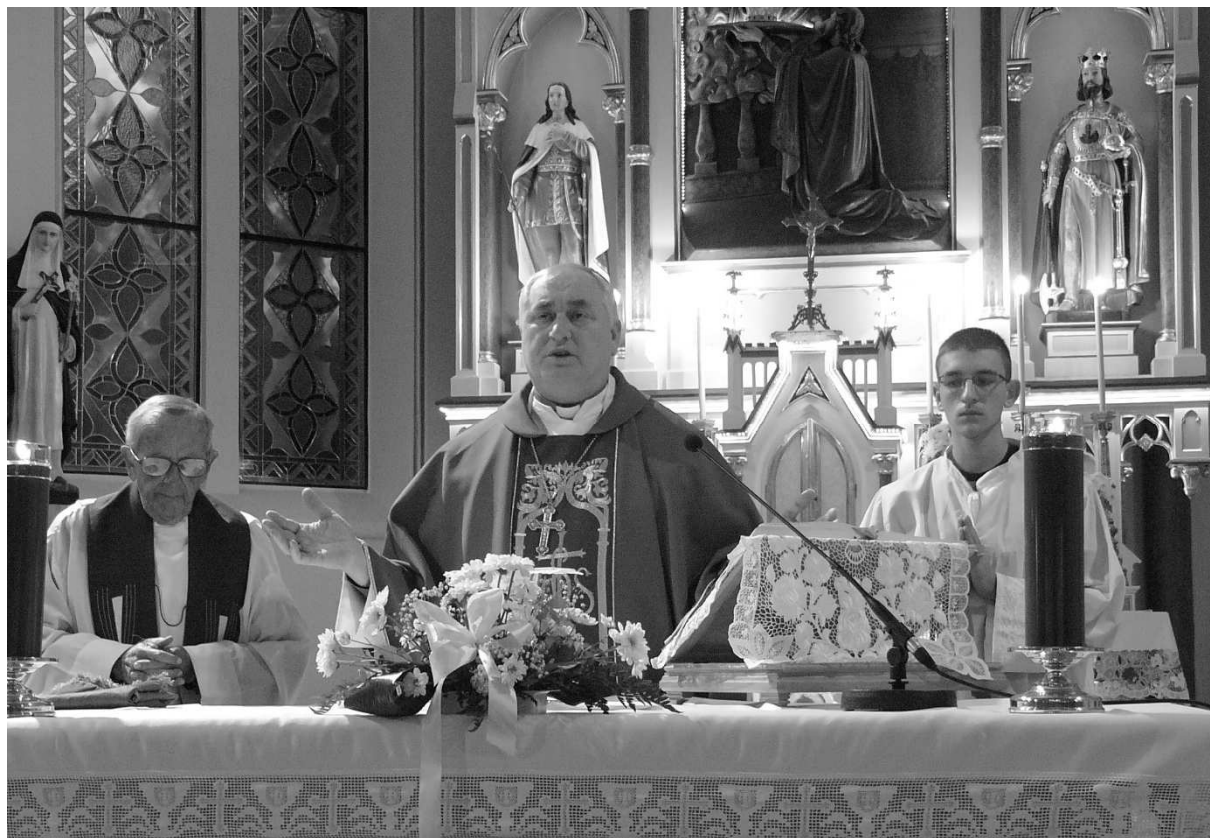
Ilyen misék után feltöltődve, lelkileg kiegyensúlyozva telik a napunk további része és nagyon várjuk a következő hónap első vasárnapját.

Biber Gyöngyi és családja

Képek az egyházközség életéből

Terményáldás

Bíró László püspök atya immár hagyományos őszi látogatása

20 éves a Hittanos tábor

**Halák Feri és Elza munkájának köszönhetően immár 20 éves a Hittanos tábor
Ez alkalomból szeptember 7-én jubileumi ünnepséget tartottak a táborozók.
Közös szentmisével adtak hálát az elmúlt 20 év kegyelmeiért,
majd múlt idéző vetítéssel folytatták az ünneplést.**

Egyházközségi zarándoklat, Szeptember 13-án

Baja mellett Vodice – Mária kegyhely

Zarándokok, Balázs atya vezetésével imádkoznak

Hercegszántó – Mára szobor

Kerekegyházi zarándokok a szentmisén

20 éves az Antióchia lelkeség Magyarországon

Szeptember 19-21 között tartott jubileumi ünnepségről, kétoldalas írásban adott hírt az Új Ember, valamint a köztévé vallási műsorok szerkesztősége is készített összefoglalót. Kerekegyházi fiatalok 2001-ben kezdtek ismerkedni az Antióchiával, majd a lelkesedésük lendületével és Isten áldásával 2002. őszén önálló Antióchia hétvégét tartottak. Azóta Kerekegyházán rendszeresen,

október 23. környékén lévő hosszú hétvégén van az őszi Antióchia hétvége.

Visszatérve a jubileumi ünnepségre, a kerekegyházi közösség kapott felkérést a szeptember 21-i reggeli ima vezetésére, melyet Varga Edina, Nagy Kálmán és Rozsnyói Dóra vezetett a több mint háromszáz ünneplő fiatal számára. Az ott elhangzott reggeli ima elmélkedő részét, Rozsnyói Dóra gondolatait most közreadjuk:

Közel 350 fiatal vett részt a jubileumi találkozón

Reggeli elmélkedés

Uram, Istenem!

Szeretnék ma reggel is megszólítani Téged. Rád gondolva és neved kimondva érzem, hogy Vagy, hogy személy vagy. Egy olyan személy, aki jobban ismer engem, mint én saját magam és akinek köszönhetem, hogy ma is felébredtem. Köszönöm, hogy kaptam még egy napot, lehetőséget arra, hogy elkezdjek szeretni.

Tiéd az éjszaka és tiéd a nappal.

Milyen jó, hogy megalkottad az éjszakát, amikor pihenhetek, és a nappalt, amikor jól tehetek. De Uram, a Tiéd minden, a nappal és az éjszaka állandó körforgása a kezében van, az én életem állandó változása, napjaim sokszínűsége és minden mozzanata a terved része. Valóban Benned élek, körülvesz ezerarcú Személyed, mely a láthatatlanságban is kézzelfogható. Hatalmas Isten, itt vagyok, hogy szólj hozzám!

Kezed műve a hajnali harmatcsepp és a Nap.

Olyan gyönyörű, Uram, igazán csodálatos lehetsz, ha egy ilyen apróságban is ekkora szépséget alkotsz, mint a fűszálon csücsülő icipici harmatcsepp, melyen tisztán megcsillan a fény, és nem rejtet el ezt a csodát, hiszen minden hűvös reggelen odacsempészed őket az orrom elé, csak észre kell vennem. Köszönöm a temérdek engem körülvevő szépségben lévő titkos jelenlétet és minden pocsolyát, amiben tükröződik a napfény ezzel felvidítva egy rosszabb nap után.

Add, hogy ma egész nap jókedvű tiszta legyek, a Világosság fia!

A Te gyermekedként szeretnék járni, kelni, beszélni, segíteni, tiszta lenni Benned, Uram. Segíts méltónak lennem Hozzád! **Köszönöm, hogy vagy és hogy megteremtettél engem is!**

Köszönöm, hogy élhetek, hogy ma is élhetek, hogy Te pont engem akartál és elfogadsz olyannak, amilyen vagyok, minden bűnömrel hibámmal együtt, akkor is, amikor én magam nehezen fogadom el. Annak ellenére is

szeretsz, hogy néha elhagylak, hogy eltávolodok Tőled, hogy hálátlan vagyok és sokszor nem veszem észre, mindazt az ajándékot, amit kapok egy-egy ölelésben, mosolyban, bátorításban.

Légy mindig jó hozzám! És a Te irgalmas szereteted ragyogjon mindig fölöttem.

Uram, Te Jó vagy, te vagy egyedül jó! És elfogadok mindent, amit nekem szánsz, akkor is, ha pillanatnyilag nem tűnik jónak, vagy szenvedéssel van tele, ha Te azt jónak látod és én leszek közelebb Hozzád tőle, akkor Igent mondok. Mert Te jó vagy, Uram!

Óvj meg a bűntől a mai napon, tölts el a Te Lelkeddel!

Uram, csak akkor lehetek teljes, ha a Te lelked van bennem, ennél nincs nagyobb vágyam, mint a segítő és megszentelő Lelked. Ha bennem vagy, ha megengeded, hogy érezzelek magamban, akkor minden könnyebb: könnyebb a kereszt, könnyebb viselni a hétköznapi mókuskerekének állandó hajtását, a rám zúduló feladatokat és megannyi elvárást, mert ha Te bennem vagy, akkor mindenhez és mindenre van erőm - benned!

Jó akarok lenni, hogy örömöd teljék bennem!

Szeretnék Neked ma örömet okozni, a bűnök mellett egy kis enyhítést.

És szeretni akarlak Téged, Uram!

Nem magamért, hanem mert Vagy! Minden cél, feltétel, elvárás nélkül, csak Téged Magadért. Nem tudok Uram maradéktalanul helyesen szeretni, de kérek, ebben világosíts meg, segíts, hogy jól szeresselek, Téged, az embereket és magamat! Most ismét minden vágyam és gondolatom átadom Neked, saját magammal együtt. Tiéd vagyok!

Amen.

Antióchia hétvége október 22-24.

40 fiatal vett részt az őszi Antióchia hétvégén

Az Antióchia hétvégét Nagy Kálmán és Varga Edina vezette. Csak erre a hétvégére írt, tanúságtevő előadások hangoztak el, a következő címmel és sorrendben: Isten hívása (Csertő Dóri, Nagy Kálmán), Elmélkedés az imáról (Kürtösi Bea), Élet mint önátadás (Török Marcsi) Saját képem – Isten képe rólam (Rozsnyói Gréta, Tóth Zolán), Krisztus műve (Ferencz Zsófi), Kereszténynek lenni (Urbán Timi), Keresztény közösség (Kürtösi Viktor), Elmélkedés az Eucharisziáról (Ferencz Petra), Egyház a világban (S. Nagy Alíz), Küldetés (Rozsnyói Dóra), Krisztus követése (Fragó Gergő) Krisztusért dolgozni (Nagy Kálmán, Varga Edina).

Seffer Attila Kiskörös plébánosa (mint volt Antióchiás) a kerekgyházi hétvégére, elhozott egy szülőpárt és 7 fiatalt, hogy megmutassa nekik az Antióchia lelkiséget. Mindezt abban a reményben tette, hogy Kiskörösön is elindulhasson a közeljövőben egy új –antióchia közösség. A 40 fiatalt, csütörtök este 6 atya gyóntatta, amely mint mindig felemelő volt. Mély gyónás keretében megtapasztalhatták az Istenhez visszatérés örömét. A hétvégét, Seffer Attila atya által bemutatott ünnepi szentmise zárta, melyet kivételesen a Szent Imre otthonban tartott.

Hálás köszönetünk és Isten áldását kérjük mindazokra, akik áldozatos munkájukkal vagy imáikkal segítik a fiatalokat megtartó evangelizációt.

Ivett és Zoli

Milyen volt az Antióchia?

Jó volt látni, hogy a rossz idő ellenére mindenki jó kedvű volt, mert teljesen betöltött minket a közösség szerető ereje. Felemelő volt a tudat, hogy sok fiatallal megtudtuk értetni a közösség erejét, és azt hogy az Úr gondoskodó szeretettel munkálkodik bennünk. (V.E.)

Ezen a hétvégén lelki feltöltődést kapunk és rengeteg szeretetet. Eltudtuk mélyíteni a kapcsolatunkat az Úrral. Erőt kapunk arra, hogy folytassuk az egyház építését. (S.N.A.)

Jó volt a hétvége légköre, a bevezetők sokat adtak és az utána lévő kiscsoportos beszélgetések is. Az étkezések, a programok mind fiatalosak voltak és jó volt, hogy mindig volt elég süti és minden jól meg volt szervezve. Örülök, hogy sok emberrel megismerkedtem. (R.D.)

Az idei hétvégénk hétköznapra esett, október 22. és 24. között került megrendezésre. Ebben az évben sokunkat hívott az Úr, hogy közösségben fedezzük fel hatalmas szeretetét. Hálát adok azokért, akik nélkül nem jött volna létre a hétvége: Rozsnyói Ivett és Zoliért, az angyalcapatért, a szállásadókért, a résztvevőkért, a gyóntató atyákért és nem utolsósorban Istennek, mert nélküle semmit sem tehattünk volna. (N.K.)

A kiscsoportos beszélgetést felvezető, tanúságtevő elmélkedést mondó fiatalok

Fiatalok evangelizálnak fiatalokat – a korcsoport hatása kiemelkedő

CREDO

Hiszem, hogy - újra eljön dicsőségben, ítélni élőket és holtakat, és országának nem lesz vége.

- ifj. Rozsnyói Zoltán –

Pantokrator – Daniel Neculae

Mindenszentek ünnepén és Halottak napján igazán aktuális szembenéznünk azzal, hogy földi életünk véges, az evilági életünk befejeződik a halállal. Bár minden ember testben meghal, de ez nem jelenti azt, hogy teljesen és végérvényesen megsemmisülünk és a semmibe zuhanunk. Jézus Krisztus hitünk szerint feltámadt, legyőzte a halált, új életet szerzett nekünk azzal, hogy elsőként feltámadt a halottak közül.

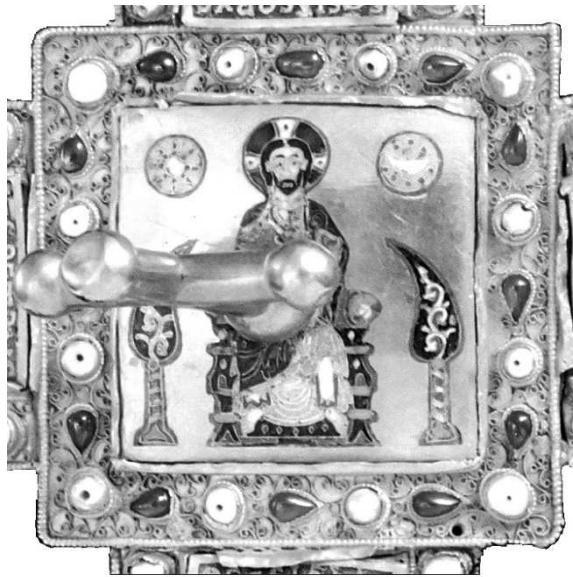
Mikor lesz a világvége és milyen lesz? Nem sokat tudunk róla, mindenesetre Márk evangélistánál ezt olvashatjuk: *„Azokban a napokban, amikor a gyötrelemek véget érnek, a Nap elsötétedik, a Hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égről, és a mindenséget összetartó erők megrendülnek. Akkor majd meglátjátok az Emberfiát, amint eljön a felhőkön, hatalommal és dicsőséggel. Szétküldi angyalait, és összegyűjti választottait a szélrózsa minden irányából, a föld szélétől az ég határáig. (...) Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, az ég angyalai sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya.”* (Mk 13,24-27, Mk 13,32)

A Szent István társulat által kiadott A Katolikus Egyház Katekizmusa (1994) így fogalmaz: *„Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni. Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját, fölfedi a ,>>gonoszság misztériumát<< egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsőíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett.”* Ebből az látszik, hogy a történelem vége nem az lesz, hogy az egyre több keresztény végül megszenteli és áthatja az egész világot és szinte mindenki megtér. Épp ellenkezőleg: komoly megpróbáltatás várható. Üzenet értékű Lukácsnál olvasható mondat: *„De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”* (Lk 18,8) Én bízom benne, hogy talál. Hinni akarom és remélem, ezért imádkozom a következő nemzedékekért, a gyermekeimért, leendő unokáimért és azok leszármazottaiért.

Korábbi írásomban arról volt már szó, hogy Krisztus az örök főpap. Most tegyük a hangsúlyt arra, hogy Krisztus az örök Király, akié a hatalom, a dicsőség és egyben az ítélet joga. Jézus Krisztus a világtörténelem ura, mert minden érte teremtetett, minden embert Ő váltott meg és Ő fog megítélni. Jézus Krisztus a Pantokrátor, amely görögül azt jelenti, hogy a *mindenség ura*.

Mindannyian tudjuk, hogy egyszer az egész életünk mérlegre kerül, s a mérce maga Krisztus lesz. A tét nem kevés: menny vagy pokol; örök élet vagy örök halál. Az ítélet egyszerre lesz szeretetteljes és igazságos. Nincs részletes leírásunk arról, hogy milyen lesz az utolsó ítélet és az utána következő világ. Egyes gondolkodók úgy vélik, hogy az ítélezkor, amikor már mi is tévedésmentesen „színről színre látunk” az ítéletet mi magunk mondjuk ki, magunk felett: *„Téged kerestelek Uram”,* vagy *„Téged kerültelek”.* Mások, az emberi életeteket a különböző fémtartalmú érchez hasonlítják. A nemes érc (igaz ember) alig tartalmaz salakot, könnyen megtisztul és jó része megmarad, tiszta fém lesz belőle. A salaknak (rossz ember) nincs nemes fém tartalma, tehát benne semmi érték nincs, belőle semmi jó nem tud megmaradni. A YOUCAT (Katolikus Egyház Ifjúsági Katekizmusa, 2013 Kairos) így fogalmaz: **Aki semmit sem akar tudni a szeretetről, azon Krisztus sem segíthet; önmagát ítéli el.**

Engem mindig biztatással tölt el a korai kereszténység idején kialakult és elsősorban a görög és a keleti egyházban ikonokon, freskókon és mozaikon fennmaradt Pantokrátor Krisztus ábrázolás.

Krisztus megjelenítésének jellemzője, hogy királyi és egyben bírói trónon ül, jobb kezével áldást oszt, bal kezében a Szentírást mutatja. A Szentírás az ítélet mércéje, Krisztus kezében pedig nem a szigort hangsúlyozó bírói pálca van, hanem a szeretete jeleként éppen áldást oszt. A Magyar Szent Korona elején, a homlok részénél található zománckép is klasszikus Pantokrator ábrázolás, ugyan úgy, mint a Szent Korona tetején a keresztet tartó zománckép is.

Hiszem és remélem, hogy mikor az Örök Bíró elé állok, Krisztus azt mondja majd nekem: Ismerlek, „menj be a te uradnak örömébe.” (Mt 25,21)

Ikon, mint szakrális valóság

Bíró László, Kerekegyházán nem régen elhangzott előadásában említette, hogy a görög és a keleti keresztény ember számára egy ikon nem csupán kép, hanem egy szakrális valóság.

Az ikonokat úgy mondják, nem festik, hanem írják, mert nem képek, hanem a hitvallás egyfajta módja. Az ábrázolás minimális mozgásteret ad a művésznek, a formák kötöttsége az alakok állandósága az Isten örökkévalóságát tükrözi, ezért olyan egyformák az ikonok. Az ikon ábrázolásokon soha sem használnak perspektívát, a mindig a sötét színeket felfestve a világosabb tónusok felé haladva készül a kép. Krisztus ábrázolásakor mindig megtalálható az **IC XC** felirat, amely Jézus Krisztus nevének görög írásából **Ιησούς Χριστός** származó monogramja, más néven Krisztogram.

Krisztus áldó kezén az ujjak tartása nem véletlenszerű a keleti egyház hagyományos áldó kéztartását követi. Az újak tartása a következő: mutató ujj egyenes: I, középső ujj görbe: C, hüvelyk és gyűrűs összeér, mintha kereszteznék egymást: X, kisujj pedig görbe: C. Egyén után írva: IC XC.

A Krisztus ikonok másik jellegzetes kéztartása szerint a kis- középső és a hüvelykujj összeér – ez a Szentháromság jele, a mutató és a középső pedig

egymás mellett mint Jézus Isteni és emberi természetét jelenti.

Cefalu – Kephallidion (Olaszország) katedrálisának Pantokrator ábrázolása

Lélekemelő szent zene

A test fáradtságával, de a lélek szomjúságával léptem be a templomba, ahol mint később megtudtam, Sibelius: Andante Festivo dallamai csendültek fel. A lassú, méltóságteljes zene a zsoltáros szavait juttatta eszembe: „Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek hatalmas égbolton, dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek hatalmas nagy fenségét!”

A hangszerek együttes hangzása által mintegy megnyílt az égbolt, szinte igazolván Szent Ágoston szavait: „Isten azért teremtette a zenét, hogy emlékeztesse az embert mennyei hazájára.”

Különleges lehetőség volt ez az este számunkra, hiszen a 2007-ben Budapesten tartott városmisszió folyamányaként jött létre az Ars Sacra Fesztivál, mely a művészetek számos ágát felöleli. Idén szeptember 20-28. között zajlott határon innen és túl, melynek mi már az első napon részesei lehettünk a Lakó Sándor Kamarazenekar jóvoltából.

Mi is a fesztivál célkitűzése?

Az Ars Sacra (szent művészet) magas művészi színvonalú térítésmentes kulturális programsorozatokkal a zsidó-keresztény kultúrában rejlő értékeket kívánja felmutatni a művészetek segítségével. Minden szépre, jóra fogékony embert ahhoz segíteni, hogy lelkét felemelve közelebb kerüljön az igazsághoz, a valódi értékekhez. Magyarországon és a határon túl azonos időben rendezett lélekemelő programokkal elősegíteni a nemzet spirituális egységét, és a megbékélést, az Istenhez fordulást.

A művészeteket kedvelő **Szent II. János Pál** pápa a művészekhez szóló levelében többek között a következőket írja: **„A művészet ugyanis, ha igazi, a sajátosan vallásos kifejezési formákon túl is belsőleg közel van a hit világához, annyira, hogy olyan időszakokban, amikor a műveltség kifejezetten elfordul az Egyháztól, a művészet hidat képez a vallásos élményekhez.”**

Néhány gondolat a kecskeméti Lakó Sándor Kamarazenekar sokszínű életéből:

A 2004-ben újjáalakult 18-20 főből álló zenekar művészeti vezetője Gyalus Erika, aki egyben iskolánk csellótanára is. A tagok nagy része egyéb hivatása mellett, a zenei műveltség terjesztése érdekében tesz eleget a számtalan meghívásnak. A zenekar közhasznú egyesületként nagyrészt a tagok anyagi hozzájárulásából gazdálkodik. Önálló koncerteket adnak, fellépnek hazai és külföldi együttesekkel, egyházi zenei szolgálatot teljesítenek az ökumené keretében, hozzájárulnak a nehéz helyzetben élő gyermekek lelki épüléséhez.

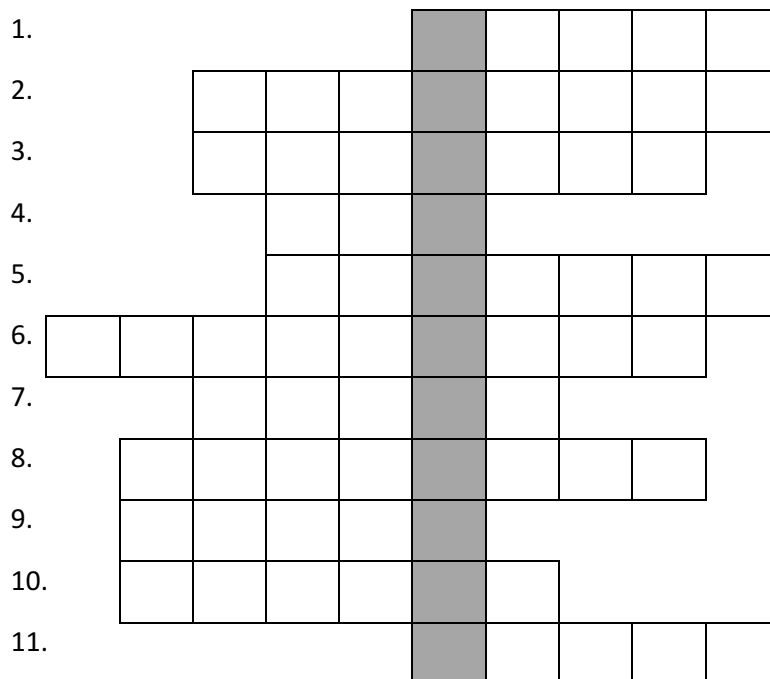
Nekem, zenét kedvelő laikusnak érdekes volt megtudni Mozart Templomi szonátáinak keletkezési körülményeit is. A játszott darab, a mindössze 18 éves szerző zseniális kompozíciója. A repertoárban J. S. Bach következett. Nagyon megragadott maga a cím is: Állok fél lábbal a sírban. Ez a kantáta a Vízkereszt utáni harmadik vasárnapra íródott, melynek első tételét hallottuk. A mű eredetileg oboára íródott, amit Gyalus Erika csellón adott elő diákjai bátorítására. Számomra a még fél lábbal a földön élő ember vágyakozását vetítette előre a Menny felé, azt a vívódást, amely az elvágyódásból, de az itt maradásból adódó feszültséget csodálatosan ábrázolta a cselló hangjain keresztül. Zárásként Vivaldi Concerto rustico című három tételes darabja következett, melynek kapcsán ismét sok érdekesség tárult föl a keletkezés körülményeivel kapcsolatban. A vidáman egymásnak felelgető hangszerek az ég felé irányuló örömjongást fejeztek ki, egy igazi Isten dicséretet.

Uram, köszönöm, hogy hallok, kérlek segíts mindig meghallanom a Téged dicsőítő dallamot!

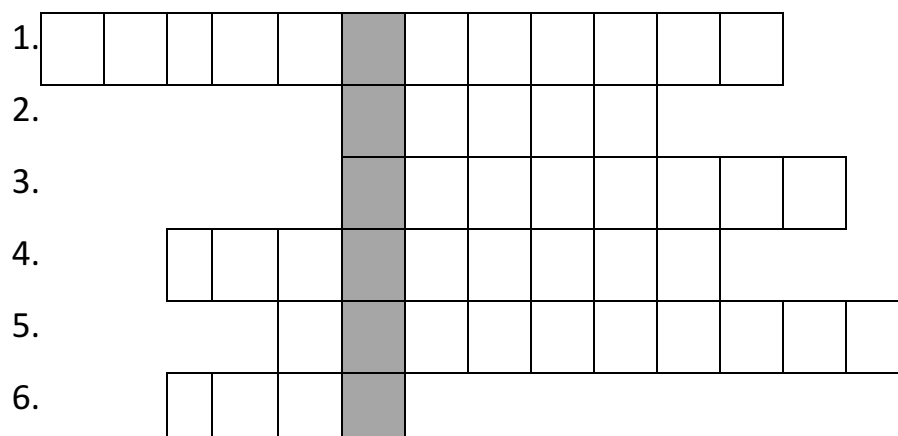

Kelemenné Bán Mária

Gyermek sarok

- 1.) Mennyei Atyánk
- 2.) Legfontosabb mindenben
- 3.) Kínszenvedés helye
- 4.) Kapcsolatunk Istennel
- 5.) Ezen a vidéken is tanított és gyógyított Jézus
- 6.) Jézus Krisztus áldozata
- 7.) Ez van a szívünkben, ha szívből sajnáljuk, hogy Istent megbántottuk bűneinkkel
- 8.) Mennysország másképpen
- 9.) A második isteni személy
- 10.) Ebben a folyóban keresztkedett meg Jézus
- 11.) Angyal vitte hírül Szűz Máriának, hogy gyermeket fogan a Szentlélektől

1. Keresztelő Szent János így mutatott rá Jézusra, „íme az”
2. A világ teremtő ura
3. Itt született Jézus
4. A biblia egyik könyve
5. Isten adta nekünk, betartásuk életre vezet
6. Itt tette Jézus első csodáját

NOÉ mire tanít?

Mindenre, amit tudnod kell az életben, megtanít Noé bárkája.

1. Ne késd le a hajót!
2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!
3. Tervezz előre! Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a bárkáját.
4. Törekedj az egészséges életre! Idős korodban is számítanak rád.
5. Ne törődj a kritikákkal! Csak tedd meg a munkát, amit meg kell tenni!
6. A jövődet építsd magasra!
7. A biztonságod érdekében mindig számíthatsz Őrangyalod társaságára!
8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párduc is ugyanabban a hajóban van.
9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit!
10. Emlékezz: a bárkát amatőrök, a Titanicot pedig profik építették.
11. Nem számít a vihar, ha Istennel vagy, a végén mindig vár a szívérvány.

Anyakönyvi hírek

Augusztus, szeptember, október

Elhunytak:

Lázár János, Ivácson Ferenc, Simon Sándorné Nagy Piroska, Pálszabó Lászlóné Berente Edit, Ruzsonik Károlyné Varga Erzsébet, Ritter Imréné Zupka Mária, Id. Tuska János, Id. Czakó Istvánné Kállai Mária, Tasi Béla, Id. Kovács Menyhért, Sörös Jánosné Újszászi Mária, Rózsemszerszki József, Darabos Tiborné, Langó Klára, Szabó Árpád István

Szentségekkel ellátva: 5 fő

Kereszteltek:

Maróti Máté Tamás,
Benkő József Benedek,
Fazekas Áron,
Tóth Polli,
Tóth Olivér,
Berente Tamás,
Baksa Lili,
Romancsik Vince

Házasultak:

Fritz Zoltán – Majer Nóra
Tillmann Róbert – dr. Borók Andrea
Szilaj Zoltán – Nagy Anita
Grebely Balázs – Kiss Evelin Boglárka
Csirmaz Tamás – Kegyes Alexa
Bakos Zoltán – Hallai Réka

Visszatekintő: Augusztus 20. Templombúcsú

Fritz Péter, Kollár Balázs, Görbe László és Seffer Attila atyák a búcsúi misén.
A szentbeszédet idén, Görbe László piarista atya mondta.

Egyházközségünket érintő hírek

A lajosmizsei St. Lajos Egyházközség által alapított **Szent Vendel Érdem és Becsületrend díjazottja lett Kollár Balázs** atyánk, aki az elismerést Lajosmizse katolikusságáért végzett átlagon felüli munkájáért kapta.

Meghívó

A Kerekegyházi Lokálpatrióták Egyesülete tisztelettel meghívja Önt és kedves családját a Katona József Művelődési Házban 2014. november 06-án (csütörtökön) 18.00 órakor kezdődő, **„A Nagy Háború és Kerekegyháza”** című helytörténeti kiállítás megnyitójára. A kiállítás alkalmával megtekinthető Sebestyén Imre gyűjtő országos hírű I. világháborús képeslapgyűjteménye is. A megnyitón közreműködnek a Kereki Nótások.

Bodor József
ügyvezető

Nemzeti ünnepünk

Kegyelettel emlékeztünk a
Tavaszi Szél Népdalkör és láng
lelkű fiataljaink
közreműködésével, dr. Kelemen
Márk polgármester ünnepről
szóló gondolataival nemzeti
ünnepünkre, október 23.-ra
Egyházközségünk nevében
plébánosunk, Kollár Balázs atya
és Halák Ferenc világi elnök
helyezett el koszorút az
áldozatok emlékoszlopánál.

Az emlékezés részeként Szalai

József kutatásaiból és id. Toók Endre I. világháborús relikviáiból láthattunk
érdekes kiállítást.

Erről az ünnepségről Braunitzerné Beliczai Tamara készített képeket